

העותרים:

1. אלמסגד גריוסוס צגטה (מס' תיק במשרד הפנים 08C12220)
2. גברגזיאבר בריהוט קלה (מס' תיק במשרד הפנים 4628/85941)
3. המוקד לפליטים ולמהגרים
4. האגודה לזכויות האזרח בישראל
5. ARDC – מרכז לקידום פליטים אפריקאים
6. רופאים לזכויות אדם – ישראל
7. קו לעובד
8. א.ס.ף – ארגון סיוע לפליטים

כולם ע"י עו"ד ענת בן-דור ו/או אלעד כהנא
מן התכנית לזכויות פליטים
הפקולטה למשפטים, אוניברסיטת תל-אביב
טל': 03-6405246, פקס: 03-6407422

-נגד-

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466950, פקס: 02-6467011

הודעה מטעם העותרים

בכפוף להתלטת בית המשפט הנכבד בבקשת העותרים להגשת הודעה משלימה ולצירוף מסמכים, מתכבדים העותרים להגיש את הודעתם:

1. כמפורט בבקשה, בתאריך 16.8.2015 נסעו הח"מ (עו"ד ענת בן-דור) והגב' עדי דרורי אברהם, תחקירנית שנשלחה מטעם העותרת מס' 3 לקמפלה שבאוגנדה במטרה להתחקות אחר גורלם של מי שנשלחו מישראל לרואנדה ואשר הובטח להם כי יוכלו להתיישב ברואנדה לקבל בה רישיון עבודה ולהיות בטוחים בה מפני הרחקה למדינת מוצאם. אולם בניגוד להבטחות שניתנו להם, לא זכו במעמד ברואנדה ונאלצו לגנוב את הגבול לאוגנדה.

להלן יפרטו העותרים בקצרה את עיקרי העובדות כפי שהן משתקפות מן התצהירים:

9. מן התצהירים א1-7א עולה כי המצג שהוצג בפני בית-המשפט הנכבד בדבר התנאים בהם יתקבלו העוזבים במדינה אליה הם נשלחים (רואנדה), ההבטחות שניתנו לעותרים 1-2 אודות המצפה להם ברואנדה והתנאים שהציב היועץ המשפטי לממשלה, לפיהם מי שנשלחים מישראל לרואנדה יורשו להישאר בה, יינתן להם רישיון ישיבה והם אף יוכלו לעבוד למחייתם, אינם מתקיימים במציאות.
10. העותרים הקפידו לראיין ולהעיד עדויות של מי שעזבו את ישראל לאחרונה, במועד בו אמורים היו להיכנס לתוקף נהלים חדשים, כפי שמסרה ב"כ המשיבה בדיון בפני בית משפט נכבד זה ביום 15.7.2015, אשר אמורים היו להבטיח כי מי שנשלחים על-ידי המשיבה למדינה שלישית אכן יתקבלו באופן שהובטח להם. כעת מסתבר שלא זו בלבד שמי שנשלחו לרואנדה לא הורשו להישאר בה, אלא גם ש"מנגנון הפיקוח" בו התחדרה המשיבה הינו חסר-ערך לחלוטין.
11. חשוב לציין כי העדויות המובאות כאן אינן מתייחסות רק למצהירים. כל אחד מן המצהירים שרואיינו הוטס מישראל ביחד עם אנשים נוספים ועדותו מתייחסת לכל הקבוצה עימה נסע מישראל. מר [REDACTED] הוטס ביחד עם עוד 12 אנשים (נספח א/2 בסעיף 8); מר [REDACTED] הוטס ביחד עם עוד 13 אנשים (נספח א/3 בסעיף 8); מר [REDACTED] ביחד עם 13 אנשים (נספח א/4 בסעיף 5); מר [REDACTED] טס עם עוד 16 אנשים (נספח א/5 בסעיף 5); מר [REDACTED] טס ביחד עם עוד 2 אנשים (נספח א/6 בסעיף 7); מר [REDACTED] טס ביחד עם עוד שמונה אנשים (נספח א/7 בסעיף 5). משמע – ביחד עם המצהירים מדובר בתיעוד קורותיהם של 71 אנשים (!). נוכח העובדה שמדובר ב-71 אנשים שהוטסו במועדים שונים, במהלך תקופה קצרה יחסית של כחודשיים, אין ספק שהתמונה שנפרשת היא של שיטה ולא של מקרים חריגים שאינם מעידים על הכלל.
12. כל המצהירים אישרו שעם הגעתם לרואנדה נלקחו מהם כל מסמכיהם, תנועתם הוגבלה למלון בו שוכנו, והם לא הורשו להישאר ברואנדה. מר [REDACTED] ציין בתצהירו (נספח א/2, בסעיף 12) שכמה מחבריו שהגיעו עימו לקיגאלי ביקשו בבוקר לצאת את המלון והשומר בכניסה אסר זאת עליהם. דברים דומים עלו מתצהירו של מר [REDACTED] (נספח א/5 בסעיף 7) וכן בתצהירו של מר [REDACTED] (נספח א/6 בסעיף 8) שמסר כך:
- רציתי לצאת מן המלון אבל הוא [הפקיד במלון – ע.ב.] אמר שאסור לי לצאת ושאים אצא ללא מסמכים אני אעצר על-ידי המשטרה. הוא אמר שאם אני רוצה להסתכל החוצה, יש חלון.
13. מר [REDACTED] העיד שהשומר בכניסה למלון אמר לו שיש לו הוראות למנוע מהם לצאת וכן שהשומר איים שאם ייצאו תעצור אותם המשטרה (נספח א/3 בסעיף 10). מר [REDACTED] הוטס לרואנדה מישראל ביחד עם עוד 13 אזרחי אריתריאה. שנים מהם לא

השלימו עם האיסור להישאר ברואנדה – שהרי פקידי רשות ההגירה בישראל אמרו להם שהם מוטסים לרואנדה על-מנת להישאר ולעבוד בה. כך תיאר את הדברים מר טספצ'ון:

שנים מאיתנו אמרו שהם לא מוכנים לנסוע – אמרו להם שהם נשארים ברואנדה והם רוצים להשאר. אחד אמר שיש לו משפחה ברואנדה והוא רוצה לצאת. הנהג אמר לו שאם הוא רוצה לראות משפחה או תבר'ם, הם יכולים לבוא למלון, אבל אף אחד לא יוצא מהמלון. הוא אמר שאם הם רוצים להשאר הם יכולים להשאר במלון, הם יצטרכו לשלם למלון ואסור להם לצאת, ושאלם הם רוצים – יצאו לאוגנדה בעוד כמה ימים כשיגיעו עוד אנשים מישראל (בסעיף 1 לתצהירו, נספח א/3).

למר [REDACTED] נאמר שהוא דווקא יכול לצאת ולהשאר ברואנדה, אך זאת ללא מסמכים או ויזה. כך תיאר זאת בעדותו (נספח 4א בסעיפים 7-9):

שאלתי את האיש [מי שקיבל את פניו בשדה-התעופה – ע.ב.] מה עלינו לעשות אחרי זה, הוא אמר שאם אנחנו רוצים ללכת לאוגנדה, הוא יעזור לנו. אם אנחנו רוצים לצאת בחוץ, זו החלטה שלנו. שאלתי אותו אם נקבל ויזה להשאר ברואנדה, הוא אמר שאין ויזה. שאלתי אותו מה יקרה אם יעצרו אותנו, הוא אמר – תתקשרו אלינו ואנחנו נעזור לכם.

פחדתי להשאר במקום שאני לא מכיר בו אף אחד ולא יודע מה יקרה לי והכל בלי שיש בידי ויזה. החלטתי שעדיף ללכת לאוגנדה, שם לפחות אני מכיר מישהו.

14. מצהיר אחר, מר [REDACTED] שהוטס לרואנדה לפני כשנה אמר שאחד מאזרחי אריתריאה שהוטס עימו לרואנדה ושוכן עימו באותו מלון, הצליח לשחד את השומר ולצאת בבוקר למשרד הפנים בקיגאלי – אך זאת רק כדי לגלות שאין הוא יכול לבקש שם מקלט כי הגיע מישראל (סעיף 8 לתצהיר נספח ב').

15. יודגש כי המידע לפיו לא יורשו לצאת את המלון ולא יקבלו רישיון ישיבה ברואנדה נמסר לעוזבים מפי האנשים שקיבלו את פניהם בשדה-התעופה בקיגאלי שברואנדה. לא מדובר בשמועות בעלמא או במידע בלתי-מוסמך. הדברים נמסרים מפי אותם האנשים שהמשיבה תיאמה איתם את הגעתם של מי שעוזבים את ישראל. טרם הנסיעה נמסר למי שהסכים לעזוב מרצון, על-ידי פקידי המשיבה, שאנשי ההגירה של רואנדה יפגשו אותם בשדה-התעופה ואכן בשדה-התעופה המתין להם אדם אשר כבר בעת שהם ניגשים לתור של ההגירה (טרם הכניסה לרואנדה), הפריד אותם מעל הנוסעים האחרים, נטל את מסמכיהם ומרגע זה ניהל את כל תנועותיהם (נספח א 1 בסעיף 7; נספח א 2 בסעיף 9; נספח א 3 בסעיף 8; נספח א 4 בסעיף 6; נספח א 5 בסעיף 6; נספח א 6 בסעיף 7; נספח א 7 בסעיף 6).

16. המסמכים עימם מגיעים מי שנשלחו מישראל, נלקחים מידם בעת הגעתם. מדובר במסמכים משמעותיים, כגון תעודות המעבר שניתנו ליוצאים בישראל ומסמכים שסיפקה להם המשיבה ובהם פרטי הקשר של המשיבה. רבים מהם תיארו כיצד ניסו למחות על נטילת המסמכים או להתעקש על החזרתם, איש מהם לא הצליח בכך (ר' – נספח א' בסעיפים 7-8; נספח א' בסעיפים 8-9). כך למשל העיד מר [REDACTED].

כשהגענו לרואנדה פגש אותנו בשדה התעופה מישהו שאמר שקוראים לו ג'והן, אני חושב שהוא מההגירה ברואנדה. הוא לקח את כל הניירות שהיו ביד שלנו... אמרו לנו לעלות למכוניות שיקחו אותנו למלון. אחד האנשים בקבוצה אמר שהוא לא מוכן ללכת בלי שיחזירו לו את המסמכים שלו. הוא רצה להתעקש, אבל חבר אחר אמר לו שאין ברירה, ואין טעם לריב איתם, תעשה כמו כולם ותבוא (נספח א' 2 סעיפים 9-10).

17. רק בענייניו של מר [REDACTED] מסרו פקידי ההגירה בישראל, עוד טרם הנסיעה, שהוא יוברת באופן לא חוקי לאוגנדה. מר בורו העיד:

פניתי לרשות ההגירה ואמרו לי שאני אסע לרואנדה ומשם רשות ההגירה הסדירה את המעבר שלי לאוגנדה. נאמר לי שהחצייה לאוגנדה תהיה בדרך היבשה ושאיני אקבל תעודת מעבר רק עד רואנדה כי החצייה לאוגנדה אינה חוקית (נספח א' 7 בסעיף 2).

יצויין שעדות זו מתיישבת עם עדותו של מר ט' (העותרים ביקשו לחסות את שמו) (נספח ע/38 לעתירה בסעיף 19) אשר גם הוא העיד שנאמר לו עוד בישראל שיוברת מרואנדה לאוגנדה שכן האחרונה אינה מקבלת פליטים מישראל.

18. באשר לאחרים – כשהוצבו במצב בו נלקחו מהם המסמכים המזהים; ללא אפשרות לצאת מן המלון ולאור האיומים שאם יצאו ייעצרו – לא היתה להם ברירה אלא לקבל את ה"פתרון" האחד והיחיד שהוצע להם והוא לצאת שלא כדין לאוגנדה (בהקשר זה נזכיר כי בהתאם לאמור במכתבה הרשמי של נציבות האו"ם לפליטים, נספח ע/48 לעתירה, הבודדים שנותרו ברואנדה אכן נתונים למעצרים חוזרים ונשנים ומשתחררים רק לאחר התערבות הנציבות. לנוחות בית המשפט, רצ"ב נוסח עברי למכתב הנציבות). מר אריה העיד:

פחדנו להתנגד או לשאול שאלות, פשוט עשינו מה שאמרו לנו (נספח א' בסעיף 9).

נוסח עברי לנספח ע/48 מצורף ומסומן כנספח ה'.

19. המסע לאוגנדה נעשה על-ידי הסעתם של העוזבים ברכב אל סמוך לגבול האוגנדי ותציינו שלא כחוק לצד השני שם ממתינה הסעה לקמפלה. נוכח תיאוריהם של העוזבים, לא יכול להיות ספק בכך שמדובר בגניבת גבול שאינה חוקית. המסע נעשה בלילה, בהליכה, כאשר

- האנשים מוזהרים להיות בשקט, לא להאיר, להשמיד לפני המסע את כל התעודות שעימם וכו' (נספח א 1 בסעיף 10; נספח א 2 בסעיף 14; נספח א 3 בסעיף 13; נספח א 4 בסעיף 10).
20. לא נותר אלא לתמוה, האם ההסדרים הסודיים שעומדים בבסיס דרישתה של המשיבה לצאת את ישראל מבוססים על הפרת הריבונות ודיני ההגירה של המדינות השלישיות המעורבות בכך? האם הטענות ששלומם של העוזבים מובטח מבוססות על מסירתם ביד מבריחים שגונבים עימם גבולות?
21. כל המצהירים שרואיינו נשאלו לגבי הפיקוח שלטענת המשיבה היא מקיימת אודות יישוב ההסדרים וגורלם של העוזבים לאחר עזיבתם. כזכור, לטענת המשיבה, הליכי הפיקוח והבקרה מתבססים בעיקר על מתן פרטי קשר של פקיד המשיבה ליוצאים, למקרה שבו יתקלו ב"בעיות"; ומעקב טלפוני יזום של המשיבה אחר העוזבים.
22. חלק מן המצהירים קיבלו מפקידי המשיבה מסמך באנגלית שנושא את הכותרת "Instructions for Departure from Israel". מסמך זה לא ניתן לכולם (נספח א 6 בסעיף 6; נספח א 5 בסעיף 4). אחרים שקיבלו את המסמך העידו שאינם קוראים אנגלית, לא הבינו מה כתוב במסמך ואיש לא הסביר להם שיש בו מספרי טלפון של רשות ההגירה אליהם הם אמורים להתקשר במקרה של בעיה.
- העתק המסמך רצ"ב ומסומן כנספח 1.
23. ממילא, המסמך נלקח מידי המצהירים שקיבלו אותו, ביחד עם כל מסמכיהם האחרים, עם כניסתם לרואנדה (נספח א 1 בסעיף 5; נספח א 2 בסעיפים 7 ו-9; נספח א 3 בסעיפים 7 ו-8; נספח א 7 בסעיף 4).
24. מעבר לעובדה שפרטי הקשר לא ניתנו לכל המצהירים, לא הובנו על ידי אחרים וממילא נלקחו עם הכניסה לרואנדה, לא ניתנת נגישות לאמצעי תקשורת במלון בו משוכנים העוזבים עם הגעתם לרואנדה. מר [REDACTED] העיד שרצה להתקשר לחבר כאשר הגיע למלון בקיגאלי אך הפקיד במלון לא נתן לו גישה לטלפון או לאינטרנט (נספח א 6 בסעיף 8).
25. זה המקום לציין, כי ביום 30.8.2015 התקשרה גבי ענת גוטמן, מנהלת הקו החם אצל העותרת 3, לשלושת מספרי הטלפון המופיעים במסמך האמור (נספח ו). על פניו, אלה הם "פרטי הקשר" שלדברי ב"כ המשיבה בדיון שנערך ביום 15.7.2015, מתולקים ליוצאים את ישראל לפני עזיבתם, כדי שיוכלו להתקשר במקרה שיש בעיה.
- עם זאת, לאחר ששיחותיה נענו במספרים האמורים, נמסר לה כי למעשה, אין המשיבה יכולה לסייע בפתרון בעיות המתרחשות במדינה השלישית, ופרטי הקשר נועדו רק כדי לסייע במקרה שמתרחשת בעיה בטיסה או לפני הכניסה למדינה. מרגע הכניסה לרואנדה,

כך נמסר, המשיבה אינה אחראית, אינה יכולה לסייע, יש לפנות לרשויות ברואנדה, ו"זה הסיכון ש[העוזב] לוקח".

הדברים מתועדים בתצהירה של גב' גוטמן, המצורף ומסומן ז'.

26. אשר לפיקוח והמעקב היוזמים מצד פקידי המשיבה: חלק מהמצהירים הצהירו שלפני עזיבתם את ישראל, הם מסרו לפקיד המשיבה מספרי טלפון שלהם או של מכירתם, לכאורה כדי שהמשיבה תוכל לעקוב אחר קורותיהם, אולם עד כה איש מרשות ההגירה לא יצר קשר איתם או עם מכריהם (נספח א' בסעיף 4; נספח א' בסעיף 5; נספח א' בסעיף 6; נספח א' בסעיפים 4 ו-18, נספח א' בסעיף 6; נספח א' בסעיף 7 בסעיף 3).

27. עדויות אלה מלמדות ש"מנגנון הפיקוח" שהמשיבה טוענת לו חסר ערך לחלוטין – העוזבים מאולצים לעזוב את רואנדה ואין להם כל דרך להודיע לרשות ההגירה בזמן אמת שכך נוהגים בהם. פקידי המשיבה לא יצרו קשר עם איש מהמצהירים בנקודת הזמן המשמעותית (ולמעשה, בכלל). ממילא, לפי הבנתם (וכפי שאכן עולה מתצהיריהם) האופן שבו נוהגים בהם ברואנדה תואם מראש עם רשות ההגירה בישראל – ואם כך על מה יתלוננו בפניה?

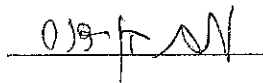
28. נוכח העובדה שלעותרים 1 ו-2 (כמו גם לכ-40 אזרחי אריתריאה אחרים שמצבם דומה לזה של העותרים 1 ו-2) נאמר שהמדינה אליה הם נשלחים היא רואנדה, אין העותרים רואים צורך להוסיף ולפרט אודות המצב בו מצאו עצמם לאחר שהוברחו לאוגנדה (אשר מצידה הכחישה קיומו של כל הסדר עם ישראל, ר' נספחים ע/34-36/ע ואשר אליה הוברחו העוזבים שלא כדין). לעניין המצב באוגנדה נציין בכלליות, ונוסיף ככל שיתעורר הצורך בכך בהמשך, שבאוגנדה אין אפשרות לקבל הגנה בינלאומית אלא דרך אמנת הפליטים (בניגוד למשל למצב בישראל, בו אזרחי אריתריאה וסודן לא מגורשים לארצותיהם גם אם בקשותיהם למקלט נדחו). מהמידע שנמסר מפי ארגוני זכויות האדם שבאוגנדה ונציג ממשלת אוגנדה, מבקש מקלט שהגיע לאוגנדה דרך מדינה אחרת הנתפסת כ"בטוחה" (כמו ישראל) עשוי להדחות מטעם זה בלבד ומי שבקשתו למקלט נדחת צפוי לגירוש למדינת מוצאו. מי שבותר לשקר על אופן הגעתו לאוגנדה צפוי לעבור ראיון בו יאומת עם העובדות. מעבר לכך, הגשת בקשה למקלט כרוכה, על-פי העדויות, בקשיים לא מבוטלים: הגשתה נעשית בתחנות המשטרה, היא תושפת את המבקשים לדרישות שוחד ולאיומים, ועוד.

29. שהות באוגנדה ללא היתר (שכאמור, יכול להינתן רק באמצעות הגשת בקשה למקלט שסיכוייה אפסיים נוכח הגעתם מישראל ורואנדה) מסוכנת ביותר: מי שנכנס לאוגנדה שלא כדין, שותה בה שלא כדין ללא הסדרת מעמדו או מנסה לצאת את אוגנדה שלא כדין מסתכן במעצר ובגירוש. תנאי המעצר בקמפלה קשים מאד ועולים כדי יחס אכזרי ובלתי אנושי כעולה מתצהירה של הגב' עדי דרורי אברהם נספח ד' לעיל.

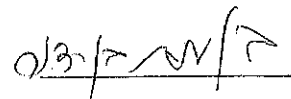
30. המצהירים שרואיינו בעת שהותם באוגנדה שוהים ברובם ללא היתר שהייה, ללא שהם יכולים לעבוד לפרנסתם וללא שהם יודעים מה יעלה בגורלם. גם אלו מהם שהצליחו להגיש בקשה למקלט, מספרים שהתעודה שניתנה להם כמבקשי מקלט הממתיינים לראיון, לא איפשרה להם למצוא מקור פרנסה.

31. המידע שנמסר עולה בקנה אחד עם המידע שהוצג בפני בית המשפט הנכבד, לפיו רוב מבקשי המקלט שהוברחו לאוגנדה מרואנדה עזבו גם אותה. המעט שנותרו באוגנדה הם מי שהגיעו זה עתה, או "ותיקים" יותר שנסמכים על סכומי כסף שנשלחים להם מידי קרוביהם שבאירופה, וזאת בהמתנה לבקשותיהם להתאחד עם במדינות האיתוד האירופאי.

32. לאור כל האמור לעיל יטענו העותרים שהתשתית העובדתית, כפי שנפרשה בפני בית משפט נכבד זה, מלמדת שאף אם קיימים הסדרים כפי שטוענת המשיבה, בינה לבין רואנדה, הסדרים אלה אינם מקויימים בפועל. דברים אלה נלמדים ממגוון של מקורות בלתי תלויים: מחוות-דעתה של פרופ' צבר, מדו"ח ארגון International Refugee Rights Initiative, מתצהיריהם של מי שנשלחו בחודשים האחרונים על-ידי המשיבה לרואנדה וממכתבה של נציבות האו"ם לפליטים נספח ע/48. לאור העובדה שתנאי הסף שקבע היועץ המשפטי לממשלה כתנאי-סף לאישור תכניתם של שר הפנים ושל רשות ההגירה אינם מתקיימים, מתבקש בית המשפט הנכבד להכריז על בטלותו של המתווה החדש ולאסור על כליאתם של מי שמסרבים לצאת את ישראל לרואנדה בתנאים אלה.

עו"ד ענת בן-דור

עו"ד אלעד כהנא

תצהיר

אני הח"מ [REDACTED] אזרח אריתריאה, בעבר נושא רישיון ישיבה מס' 4268/113597 (בתוקף ליום 25.12.14) לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה בן 25. עזבתי את ארצי בגלל המצב הפוליטי ובאתי לישראל בחודש מרץ 2011 כדי לבקש הגנה.
2. לא הגשתי בקשת מקלט בישראל כי כל האנשים שהכרתי שהגישו בקשות נדחו, לא ראיתי בכך כל טעם. כאשר ראיתי שאנשים מתחילים להכנס לחולות מסביבי, הבנתי שאין עתיד בישראל ואין חופש והחלטתי לעזוב.
3. פניתי למשרד הפנים ברחוב סלמה 53 והם אמרו לי שיש לי שתי אפשרויות ללכת תורה לארץ שלי או לרואנדה. הסברתי שאני לא יכול לשוב לארצי וביקשתי לצאת לאתיופיה. אמרו לי – רק רואנדה.
4. הפקיד של משרד הפנים ביקש ממני להשאיר לו את מספר הטלפון שלי וכן מספר טלפון של חבר שלי בישראל. אמרו לי שזה כדי לראות שהכל בסדר אחרי שאני אסע. אף אחד לא התקשר אלי או אל החבר שלי אחרי שעזבתי.
5. חיכיתי שמונה ימים לטיסה. קיבלתי תעודת מעבר וכן מסמך כתוב אנגלית Instructions for Departure from Israel, אני לא קורא אנגלית. לא הסבירו לי שבנייר יש מספרים של רשות ההגירה שאליהם אני יכול להתקשר אם יהיו לי בעיות. ממילא, בכניסה לרואנדה לקחו ממני את המסמך ביחד עם כל המסמכים האחרים שלי.
6. המטוס המריא ב-15.6.15 ונחת בדרך באתיופיה. בשדה התעופה נעלו אותנו במשך כשלוש שעות בתדר בלי אוכל ובלי מים. אחר-כך המשכנו לקיגאלי.
7. כשנכנסנו לשדה התעופה, פקיד של ההגירה לקח מאיתנו את כל הניירות שהיו לנו ולא החזיר. שאלתי מה עם המסמכים שלי ואמרו שהאיש שלקח אותם יבוא אחר-כך.
8. לקחו אותנו לאיזה בית, בחוץ עמד שומר. כשהגענו לשם שאלתי לגבי המסמכים שלי ואמרו לי "אין מסמכים".
9. היינו בבית הזה בערך 30 שעות. אחר-כך הגיע אחד הנהגים שלקחו אותנו משדה התעופה ואיתו עוד בן-אדם. הם אמרו לנו שנשלם להם כסף והם יקחו אותנו לאוגנדה. פחדנו להתנגד או לשאול שאלות, פשוט עשינו מה שאמרו לנו.
10. כשהגענו לגבול, הורידו אותנו מהאוטו והתחלנו ללכת. היה חשוך, לא ראיתי כלום. הנהג כל הזמן הלך קדימה לבדוק שאין אף אחד ואז קרא לנו להתקדם אליו, ככה התקדמנו עד שחצינו את הגבול.

11. בצד השני חיכה עוד רכב ואסף אותנו. נסענו שלוש שעות ואז העבירו אותנו לרכב יותר גדול. הנהג אסף מכל אחד עוד \$100 (בנוסף ל-\$150 ששילמנו כבר בקיגאלי) וכך הגענו.
12. בקמפלה דיברתי עם אנשים שהגיעו לפני, הם אמרו לי שלא נותנים פה מסמכים, שאין פה עבודה ושלא אגיד שבאתי לישראל כי זה מסוכן כי ידעו שיש איתי כסף וישדדו אותי. החלטתי שלא בטוח כאן ושעלי להמשיך הלאה.
13. ב-19.6.15 ניסיתי לחצות את הגבול לדרום סודן. היינו 7 אנשים, הלכנו יחדיו אבל בדרך עצרו אותנו. ביקשו לראות מסמכים אבל לא היו לנו מסמכים. סיפרנו להם מיד את כל האמת – שאנו פליטים ושבאנו מישראל.
14. כלאו אותנו 3 ימים ליד הגבול ואחר-כך העבירו אותנו לתחנת המשטרה Jinja בקמפלה. נעצרנו שם בתנאים מאד קשים. האכילו אותנו רק פעם ביום (תבשיל של בננות) והיינו צריכים לקנות מים נקיים כדי לשתות. בתא הכניסו לפעמים 60 עצורים והיה כל כך צפוף שהיינו צריכים לעשות תורות – אחד ישן אחד עומד. הייתי שם בתנאים האלה במשך 40 ימים.
15. בזמן שהיינו שם מפקד התחנה אמר לנו שאנחנו ממש מפריעים ושיש לנו כעת שתי אפשרויות – לחזור לארץ שלנו או ללכת לכלא יותר גדול. ממש פחדתי שיחזירו אותי לאריתריאה.
16. בסוף בעזרת חברים הצלחנו למצוא ערב לשחרור שלנו. שילמתי \$500 ויצאתי.
17. אחרי השחרור פניתי למשטרה ב-Old Kampala Police Station כדי להרשם כמבקש מקלט אבל השוטרים אמרו לי שלא ניתן להגיש את הבקשה כי אני משוחרר בערבות וצריך קודם כל להסדיר את זה. אני הולך כל שבוע למשרדי ההגירה וכל פעם דוחים אותי ואומרים לי תבוא בשבוע הבא. בינתיים אין לי שום אישור להיות כאן, רק את המסמך של השחרור בערבות.
18. אני מרגיש שהחיים שלי עכשיו הם כמו אבק, אני מרגיש שישראל הרסה לי את החיים. מספיק שהיו נותנים לי מסמכים ברואנדה או באוגנדה והייתי יכול להיות חוקי, זה היה מספיק בשבילי. כמו שאני עכשיו אני כל הזמן מפחד.
19. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי שתורגם בפני לשפה הטיגרית ע"י מר צ'אי זראי טספאמיקאל – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה שהיום 20.8.2015 בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהה עצמו ע"י רישיון ישיבה מס' [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן,

ולאחר שתוכן תצהירו ואזהרתי תורגמו בפניו לשפה הטיגרית אותה הוא מבין, אישר את נכונות
האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ [REDACTED], אזרח אריתריאה, בעבר בעל רישון ישיבה מס' [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, עזבתי את ארצי בגלל בעיות פוליטיות ובגלל שניסו לגייס אותי לצבא בעודי קטין, תוך כדי הזמן שלמדתי בבית הספר.
2. לישראל באתי בשנת 2009 לבקש הגנה. בתחילה היתה לי ויזה ויכולתי לעבוד אבל יום אחד אמרו לי שאני חייב ללכת לגור בחולות. לא הלכתי ונשארתי בלי ויזה.
3. אחרי ארבעה חודשים תפסו אותי ושמו אותי בכלא. בהתחלה ברמלה ואחר כך בסהרונים. הסוהרים אמרו שאני לא אצא ואחרי הכלא אהיה בחולות. בגלל זה החלטתי שאין לי ברירה אלא לעזוב.
4. פקיד של רשות ההגירה בשם שישאי בא לכלא. הוא דרש שאני אחתום שאני רוצה לעזוב. לא רציתי לעזוב אבל בגלל שלא היתה לי ברירה, חתמתי כאילו אני רוצה.
5. שישאי אמר שברואנדה יקבלו אותי ושאי אוכל להישאר שם ולעבוד שם. הוא גם ביקש ממני את הטלפון שלי, ושל האח שלי והבן-דוד שלי שנמצאים בישראל ואמר שיתקשרו אלי או אליהם לראות מה שלומי אחרי שאני אסע. בינתיים לא התקשרו אלי או אליהם.
6. רציתי ללכת הביתה להביא את הבגדים והציוד שלי אבל שישאי אמר שזה אסור ושאי אני רוצה – שחבר יביא לי את הציוד לשדה התעופה.
7. בשדה התעופה נתנו לי Boarding Pass ו-Travel Document וגם מסמך באנגלית שחשבתי שהוא ויזה לשלושה חודשים לרואנדה. עכשיו כשעשיתי את התצהיר הראו לי את הנייר שנושא כותרת באנגלית Instructions for Departure from Israel ואני רואה שזה המסמך שנתנו לי. אף אחד לא אמר לי שיש בנייר מספרי טלפון שאני צריך להתקשר אליהם אם יש לי בעיה. אני לא מבין אנגלית.
8. טסתי מישראל ביום 10.8.2015. היינו 13 אריתראים על המטוס. טסנו דרך איסטנבול. אחרי תניית ביניים של 3 שעות טסנו לקיגאלי.
9. כשהגענו לרואנדה פגש אותנו בשדה התעופה מישהו שאמר שקוראים לו ג'והן, אני חושב שהוא מההגירה ברואנדה. הוא לקח את הניירות שהיו ביד שלנו (כולל את המסמך באנגלית שנתנו לי בישראל).
10. אמרו לנו לעלות למכוניות שיקחו אותנו למלון. אחד האנשים בקבוצה אמר שהוא לא מוכן ללכת בלי שיתזירו לו את המסמכים שלו. הוא רצה להתעקש, אבל חבר אחר אמר לו שאין ברירה, ואין שום טעם לריב אותם, תעשה כמו כולם ותבוא.

11. היה מאד מאוחר בלילה כשהגענו למלון. היה שומר בכניסה. לא היו שם אנשים תוך מאיתנו. בבוקר בא מישהו להכין ארוחת בוקר.
12. כמה חברים שלי רצו בבוקר לצאת מהמלון ולהסתכל מסביב השומר אמר שאסור לנו לצאת.
13. בשעה 14:00 בערך בא בן-אדם אחר ואמר שעכשיו כל אחד ישלם \$250 ולוקחים אותנו לאוגנדה. לא התווכחנו ועלינו על האוטו.
14. הסיעו אותנו עד סמוך לגבול. היה כבר לילה. נהג אחד נשאר עם הרכב והאחר בא לתראות לנו את הדרך. הלכנו בערך חצי שעה. הנהג הלך ראשון. כל פעם ששמע רעש או ראה אור, הוא אמר לכולנו לשכב. זה היה מאד מפחיד.
15. בצד השני חיכו לנו שתי מכוניות קטנות. נדחסנו והתחלנו לנסוע. אחרי כמה זמן העבירו אותנו לאוטו גדול יותר שהסיע אותנו לקמפלה. כשהגענו הנהג אמר שמי שרוצה להמשיך לדרום סודן ישלם \$700 ומי שלא רוצה לא בכח.
16. אני לא יודע מה לעשות עכשיו. חברים שלי שנמצאים פה אמרו לי שצריך ללכת למשטרה כדי לבקש מקלט. אני קצת מפחד, הם גם אומרים שצריך להזהר ולא להגיד שבאת מישראל. המשטרה יודעת שיש איתנו כסף ועלולים לקחת אותנו. חברים שבאו לפני נשדדו כך במשטרה.
17. אני מאד מבולבל ומאוכזב. שום דבר לא קרה כמו שציפיתי וכמו שאמרו שיהיה. חשבתו שיקבלו אותי ברואנדה ושאני אוכל לעבוד שם. אני מפחד להסתובב פה ברחובות בלי מסמכים. אם אני רוצה לצאת, אני הולך רק עם חברים שיודעים איך להסתדר פה.
18. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה שהיום 22.8.2015, בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהיתי אותו על-פי הצהרתו ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות האמור בתצהירו. הדברים תורגמו בפניו לשפה הטיגרית אותה הוא מבין ע"י מר. צ'אי זראי טספמיקאל ונחתמו בפני היום.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני החתום מטה [REDACTED] אזרח אריתריאה, נושא רישיון ישיבה 4628/102629 לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אחיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, נשוי ואב לילד בן שלוש ששמו יפת. אישתי ובני נמצאים בישראל. אישתי כעת בהיריון ועתידה ללדת את בנו השני בחודש דצמבר.
2. הגעתי לישראל ביום 30/6/2010 בגלל בעיות פוליטיות והשירות הצבאי הבלתי נגמר בארצי. לא הגשתי בקשה למקלט בישראל כי כל מי שאני מכיר שביקש מקלט נדחה או שבכלל לא קיבל תשובה.
3. בתאריך 15.7.2015 כשבאתי לחדש את רישיון הישיבה שלי כרגיל, אמרו לי שעלי ללכת לחולות. הסברתי שאני נשוי, שיש לי ילד ושאישתי בהיריון. הפקיד אמר לי שאני יכול לקחת מענק עזיבה ושה הרבה כסף עם אישתי ובני ואז נוכל לחזור כולנו לאריתריאה. הסברתי לו שמסוכן לי לחזור לארצי. הפקיד אמר שאם אני לא רוצה לכת לחולות, שאקח עו"ד.
4. הלכתי לעורך-דין, הוא רצה שאשלם לו 4,000 ₪. הוא גם אמר שלא בטוח שהוא יצלח. שאולי אקבל דחייה של חודש חודשיים אבל רק בית משפט יחליט בסוף. לא היה לי כסף לשלם ופחדתי שממילא העורך-דין לא יצליח אז החלטתי שאני חייב לעזוב.
5. הלכתי למשרד הפנים בסלמה. הפקיד אמר לי שהוא יתן לי ויזה לחודש ואחרי זה אלך לרואנדה ושם הם יתנו לי ויזה. הפקיד אמר לי שאני יכול להיות רגוע, אני אקבל ברואנדה כל מה שאני צריך, שאם ארצה לעבוד – אוכל לעבוד, שאני אוכל לחיות שם. חשבתי שאם יקבלו אותי כמו שצריך ברואנדה אני אביא לשם גם את המשפחה שלי.
6. הפקיד ביקש שאני אשאיר טלפון של חבר או של אח כדי שהוא יוכל להתקשר אם תהיה איזו שהיא בעיה אחרי שאני אסע. נתתי את הטלפונים. איש לא התקשר.
7. ביום 12.8.2015 באתי לשדה התעופה. נתנו לי תעודת מסע, ויזה לרואנדה ו- Boarding Pass. היה גם נייר באנגלית אבל אני לא קורא אנגלית ולא יודע מה כתוב שם. לא הסבירו לי שיש שם טלפונים של רשות ההגירה למקרה הצורך.
8. המטוס טס לטורקיה ואחרי עצירה של חמש שעות המשך לקיגאלי. היינו 14 אזרחי אריתריאה על המטוס. כשהגענו לשדה התעופה בקיגאלי ועמדנו בתור של ההגירה, הגיע איש עם חליפה ולקח אותנו הצידה. הוא לקח מאיתנו את כל הניירות והמסמכים שלנו.
9. אחר-כך הסיעו אותנו מהשדה למלון. שאלתי את הנהג מה עם המסמכים שלי, איפה תעודת המעבר? הנהג אמר "אני לא יודע".

10. הגענו למלון. בכניסה היה שומר. לא היו שם אורחים אחרים. השעה היתה בערך שתיים או שלוש בלילה. בבוקר כמה מאיתנו רצו לצאת מהמלון. השומר אמר שיש לו הוראות לא לתת לאף אחד לצאת. הוא אמר שאם אנתנו רוצים משהו – ניתן כסף ויביאו לנו. הוא אמר שאם נצא לרחוב המשטרה תתפוס אותנו.
11. אחר הצהריים, בסביבות 15:00 באו לקחת אותנו. אמרו לנו שמעבירים אותנו לאוגנדה ושאתנו צריכים לשלם 150-\$ עכשיו ו-100\$ אחרי שנעבור את הגבול. שנים מאיתנו אמרו שהם לא מוכנים לנסוע – אמרו להם שהם נשארים ברואנדה והם רוצים להשאר. אחד אמר שיש לו משפחה ברואנדה והוא רוצה לצאת. הנהג אמר לו שאם הוא רוצה לראות משפחה או חברים, הם יכולים לבוא למלון, אבל אף אחד לא יוצא מהמלון. הוא אמר שאם הם רוצים להשאר הם יכולים להשאר במלון, הם יצטרכו לשלם למלון ואסור להם לצאת, ושאלם הם רוצים – יצאו לאוגנדה בעוד כמה ימים כשיגיעו עוד אנשים מישראל.
12. כל האחרים, 12 במספר, הועלנו על הרכב. הנהג אמר להשאיר כל מסמך שיכול להעיד שבאנו מישראל. אפילו את הקבלה על הטלפון. היינו צריכים לזרוק את הכל.
13. הגענו לגבול הלילה מאוחר. נהג אחד נשאר באוטו, השני הוביל אותנו. הוא הלך קדימה. כל פעם שראה משהו – אמר לנו לשכב על הארץ. אחרי בערך 1/2 שעה הליכה עברנו את הגבול, חיכה לנו שם אוטו.
14. הוסענו בצפיפות רבה. אחרי כשלוש שעות פגש אותנו אדם עם אוטו יותר גדול. הוא גם אסף 100\$ מכל אחד מאיתנו.
15. אני בקמפלה מיום שישי 14/8/2015. עדיין לא נרשמתי במשטרה כמבקש מקלט. אני מפתח ללכת למשטרה.
16. אני לא יודע מה לעשות עכשיו. אני חייב למצוא דרך להתאחד עם המשפחה שלי. אני מאד עצוב שמדינת ישראל פירקה את המשפחה שלי. אישתי אמורה ללדת בחודש דצמבר, אני דואג – איך היא תלד לבד? איך היא תסתדר עם תינוק חדש ושני ילדים? מתי אני אראה את הבן החדש שיוולד לי?
17. אני מצהיר כי זה שמי, זו התימתי ותוכן תצהירי שתורגם בפני לשפה הטיגרית – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור, נושאת רישיון עו"ד מס' 14118 מאשר בזה שהיום 20.8.2015 בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהה עצמו בפני על ידי רישיון [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן ולאחר שתוכן תצהירו ואזהרתי תורגמו בפני לשפה הטיגרית ע"י מר צ'אי ז'ראי טספמיקאל, אישר את נכונות האמור בתצהירו ותתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני החתום מטה, [REDACTED] אזרח אריתריאה נושא כרטיס רישום מבקש מקלט של ממשלת אוגנדה מסי [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, שהייתי בישראל מ-25.1.2008 ועד ליום 2.6.2015, כעת אני נמצא בקמפלה שבאוגנדה.
2. בסוף חודש מאי 2015 פניתי למשרד הפנים ברח' סלמה 53 בתל אביב ואמרתי להם שאני מוכן לצאת לרואנדה. זה היה אחרי הרבה זמן שהייתי בלי ויזה ופחדתי ששימו אותי בכלא.
3. הפקיד של משרד הפנים אמר שכאשר אני אגיע לרואנדה, יתנו לי 10 ימים בבית מלון ושאתרי זה שמשרד הפנים של רואנדה יביא לנו דרכון ושאתי אוכל להשאר שם וגם לעשות ביונס ולעבוד.
4. הפקיד ביקש שאני אשאיר לו את פרטי הוויבר שלי, נתתי לו גם טלפון של חבר שלי שנמצא בישראל. הפקיד אמר שרשות ההגירה תתקשר אלי ותבדוק מה מצבי אחרי שאני אכנס לרואנדה. הפקיד נתן לי מספר טלפון שאליו אני יכול להתקשר אם תהיה לי בעיה.
5. ביום 3.6.2015 טסתי מישראל בטיסה של Ethiopian Airlines ביחד עם 13 אנשים מאריתריאה. טסנו דרך אתיופיה – אוגנדה ולבסוף הגענו לרואנדה. לא נתנו לנו מסמכי נסיעה אלא רק פתק ועליו פרטי הטיסה. הדיילים החזיקו את המסמכים שלנו וכנראה העבירו אותם מטיסה לטיסה.
6. כאשר נחתנו ברואנדה המתין לנו אדם ובידו המסמכים שלנו. חשבתי שהוא שייך למשרד הפנים ברואנדה, כי אמרו לנו בסלמה במשרד הפנים שאנשי משרד הפנים של רואנדה יקבלו את פנינו.
7. האיש שקיבל את פנינו לקח אותנו למלון בקיגאלי. הוא נתן לנו מספר טלפון שאליו נוכל להתקשר במקרה של בעיה. שאלתי אותו עד מתי נהיה במלון והוא אמר – עד מחר. אמרתי לו שהבטיתו לנו 10 ימים במלון והוא אמר שלא, מחר עלינו לצאת.
8. שאלתי את האיש מה עלינו לעשות אחרי זה, הוא אמר שאם אנחנו רוצים ללכת לאוגנדה, הוא יעזור לנו. אם אנחנו רוצים לצאת בחוץ, זו החלטה שלנו. שאלתי אותו אם נקבל ויזה להשאר ברואנדה, הוא אמר שאין ויזה. שאלתי אותו מה יקרה אם יעצרו אותנו, הוא אמר – תתקשרו אלינו ואנחנו נעזור לכם.
9. פחדתי להשאר במקום שאני לא מכיר בו אף אחד ולא יודע מה יקרה לי והכל בלי שיש בידי ויזה. החלטתי שעדיף ללכת לאוגנדה, שם לפחות אני מכיר מישהו.

10. תמורת \$250 לאדם, הבריתו אותנו לאוגנדה. מי שסידר זאת היה אותו אדם שפגש אותנו בשדה התעופה. הסיעו אותנו לגבול במכונית צפופה. הגענו לשם בסביבות חצות. נדרשנו לצאת מהמכונית להסתדר בטור, ללכת מהר ובשקט ולא ליצור רווחים בין אדם לאדם. היה מפחיד, היה גשום, איבדתי את נעלי בבוץ וכל הציוד שהיה איתי נהרס.
11. בצד השני חיכה לנו נהג שהסיע אותנו לקמפלה, הגענו בסביבות 5 לפנות בוקר. הנהג בדרך הזהיר אותנו, כל פעם שהיו אורות של משטרה, שעלינו להתכופף כדי שלא יראו אותנו. כשהגענו לקמפלה הוא לקח אותנו למלון ואמר שמי שרוצה להמשיך לדרום סודן יכול לעשות זאת תמורת \$600.
12. בקמפלה התקשרתי לחבר שלי שהזהיר אותי לא להמשיך לדרי סודן, הוא הסביר לי שהמברית יקח אותי עד לעיר גבול ששמה נמלה ומשם אצטרך להסתדר לבד ושהרבה אריתראים שבאו מישראל וניסו ללכת בדרך זו, נעצרו.
13. החבר שלי לקח אותי לתחנת המשטרה כדי לבקש מקלט. הוא הזהיר אותי שלא לומר שבאתי מישראל. רבים שהגיעו קודם לכן ואמרו שבאו מישראל נתקלו בבעיות. לכן אמרתי שהגעתי בחודש מאי מדרום סודן.
14. לאחר מכן פנינו למשרד ראש הממשלה, למחלקה שמטפלת בפליטים ושם ניתן לי מועד לפגישה ליום 20.8.2015. ניתן לי כרטיס בקשת מקלט שאיתו אני מסתובב.
15. החיים בקמפלה מאד קשים. אסור לי לעבוד. אני חי בצמצום רב – השכירות יקרה, האוכל יקר, ברור לי שאני לא אוכל לשרוד פה לאורך זמן. חברים אחרים שמגיעים מישראל לא נשארים בקמפלה. הסיבה שאני נשאר היא שאני מקווה לאיחוד משפחות עם אישתי שנמצאת בארופה. אני לא יודע אם אקבל פה הגנה, אני מקווה שכן.
16. לפני חודשים שמעתי מתבר על שמונה אזרחי אריתריאה שהגיעו לאוגנדה מישראל. הם ניסו לחצות לדרום סודן ונעצרו בנמלה. מאחר שהובאו לתחנת משטרה בקמפלה, התגייסתי לעזור להם והלכתי עם אוכל עבורם לתחנה.
17. פחדתי להכנס למשטרה אבל דאגתי שימסרו להם את האוכל שהבאתי. פגשתי אותם לאחר ששוחררו. זה היה אחרי חודש שהם היו בכלא. הם סיפרו שהיה מאד קשה במעצר, החזיקו אותם 80 איש בתא אחד. כדי להשתחרר הם היו צריכים לשלם כל אחד \$1000, הם סיפרו שמאד פחדו בעת שהיו במעצר כי אמרו להם בעת שנעצרו שהם יגורשו לאריתריאה. לשמחתם אריתראי שנמצא פה בקמפלה נחלץ לעזרתם.
18. ככל שאני יודע, הם כבר עזבו את קמפלה. ככל הנראה לדרום סודן. אני מבקש להוסיף שעד היום איש מרשות ההגירה בישראל לא התקשר אלי לבדוק מה מצבי.
19. אני מצהיר שזה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי שהוקרא בפני בשפה העברית (אותה אני מבין היטב) – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה כי היום 18.8.2015 פגשתי בקמפלה, אוגנדה, את מר [REDACTED] אשר זיהה עצמו בפני באמצעות תעודת רישום מבקש מקלט של ממשלת אריתריאה מסי [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ [REDACTED] בעל תעודת מעבר מסי [REDACTED] שהונפקה ע"י רשות ההגירה הישראלית ביום 7.7.2015, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, הגעתי לישראל בשנת 2009 לבקש הגנה בגלל המצב הפוליטי בארצי.
2. בחודש יולי 2015 קיבלתי זימון לחולות. הרגשתי שאני לא מסוגל ללכת לשם. לא עזבתי כלא אחד כדי להחליף אותו בכלא אחר.
3. פניתי לרשות ההגירה ברח' סלמה בתל-אביב ואמרתי להם שאני מוכן לעזוב את ישראל כי אני לא מסוגל ללכת לחולות. הם אמרו שאני יכול ללכת לארצי או לרואנדה. ביקשתי ללכת לאתיופיה כי מסוכן לי בארצי, הם אמרו רק רואנדה. הפקידים ביקשו שאני אשאיר את הפייסבוק שלי אבל אין לי פייסבוק.
4. כשבאתי לשדה התעופה ביום 15.7.2015 נתנו לי תעודת מעבר (צילמתי את התעודה בטלפון הנייד שלי). לא קיבלתי אף מסמך אחר. בעת שעשיתי את תצהירי הוצג בפני מסמך באנגלית נושא כותרת Instructions for Departure from Israel אבל אני לא קיבלתי מסמך כזה.
5. חיו בטיסה עוד 16 אזרחי אריתריאה. המטוס עצר באיסטנבול למשך חמש שעות. אחר כך טסנו לרואנדה.
6. כשהגענו לשדה התעופה ברואנדה בא בן-אדם מההגירה ואסף אותנו בצד אחד. הוא לקח מכולם את המסמכים וגם ממני.
7. העמיסו אותנו על 2 מכוניות ולקחו אותנו למלון. בכניסה עמד שומר. היינו שם עד היום שלמחרת. אמרו לנו שאסור לצאת מהמלון. בבוקר ובצהרים באו נשים לבשל לנו אוכל.
8. בשעה 15:00 בא הנהג שהביא אותנו משדה התעופה ואמר שכעת לוקחים אותנו לאוגנדה. כל אחד נדרש לשלם \$250 עבור ההברחה.
9. הסיעו אותנו עד לגבול. הגענו בלילה. חצינו את הגבול ברגל, בצד השני חיכה רכב. הסיעו אותנו לקמפלה, אוגנדה, זה לקח בערך חמש שעות.
10. אני כעת בקמפלה. חברים שהגיעו קודם עוזרים לי. אני לא חושב שאני אוכל להישאר פה. אם אומר שבאתי מישראל ומרואנדה יגידו לי – למה לא נשארת ברואנדה? אני לא יכול לספר שבאתי מדרום סודן.
11. חברים שהגיעו איתי ניסו להמשיך למקומות אחרים. הם התקשרו לספר לי שבאמצע המדבר בלוב המבריחים עזבו אותם בלי אוכל וכלי מים ואחד מהם מת.

12. אני לא מרגיש חופשי בקמפלה. אין לי מסמכים ואני כל הזמן מפחד ללכת ברחוב. אלה לא חיים. אני לא יודע מה יהיה איתי.
13. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה שהיום, 22.8.2015 בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהה עצמו ע"י צילום תעודת מעבר ישראלית מ [REDACTED] שהונפקה ביום 7.7.2015 ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן ולאחר שאזהרתי ותוכן תצהירו תורגמו בפניו לשפה הטיגרית ע"י מר צ'אי זראי טספמיקאל אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ [REDACTED] אזרח אריתריאה בעבר נושא רישיון מ"ס [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, הגעתי לישראל בשנת 2008 כדי לבקש מקלט כי היו לי ולמשפחתי הרבה בעיות עם המשטר באריתריאה.
2. בתחילה היה לי רישיון ישיבה אבל אחר-כך נדרשתי לעבור ולהתגורר במתקן חולות. השהות שם היתה לי קשה ביותר, זה הרגיש כמו כלא.
3. היתה לי משפחה בתל-אביב וכל פעם שרציתי לבקר אותם הייתי צריך לבקש רשות לצאת מהמתקן. לעתים קרובות המשרד של ההגירה היה סגור ולא היה ממני לבקש. כאשר הם היו שם, הם כל פעם היו שואלים – "למה אתה לא חוזר לאפריקה?"
4. פעם ביקשתי רישיון לבקר את משפחתי, לא קיבלתי. נסעתי בכל זאת. כאשר חזרתי נענשתי בתודש כליאה בסהרונים. זה קרה עוד פעמים, כל פעם נאסרתי. אני חושב שתקופות המאסר שקיבלתי היו מעבר למותר לפי החוק.
5. בקשת המקלט שלי נדחתה. הגשתי ערעור לבדי אבל גם הוא נדחה – הכל בתולות נדחה. אנשים מסתובבים שם להוצים בגלל המצב.
6. בסוף אמרתי לפקידים שאני מוכן לעזוב. אמרו לי שאני אסע לרואנדה ושקבל שם עם הגעתי 10 ימים במלון וששם הכל יהיה בסדר. הפקיד מההגירה ביקש את מספר הטלפון והאי-מייל שלי ואמר לי שהוא יתקשר אלי לאחר שאגיע לרואנדה שהכל בסדר. נתתי לו את הפרטים אבל איש לא התקשר או כתב אלי. לא קיבלתי מספרים של רשות ההגירה כדי להתקשר אליהם.
7. טסתי לרואנדה ביום 29.6.2015 דרך איסטנבול. היו עמי 2 אזרחים אריתראים נוספים. נחתנו בקיגאלי באמצע הלילה. בתור בהגירה לקחו את המסמכים שהיו עימנו ואמרו לנו להמתין בצד.
8. אחר-כך לקחו אותנו למלון בקיגאלי. רציתי להתקשר לחבר באוגנדה לומר לו שהגעתי אבל הפקיד במלון לא נתן לי להשתמש בטלפון ולא נתן לי גישה לאינטרנט. רציתי לצאת מן המלון אבל הוא אמר שאסור לי לצאת ושם אצא ללא מסמכים אני אעצר על-ידי המשטרה. הוא אמר שאם אני רוצה להסתכל החוצה, יש חלון.
9. אחרי לילה אחד במלון בא אדם והודיע שאנו עוברים לאוגנדה. נדרשנו לשלם סך \$250 עבור ההברחה. \$150 שולמו במקום והיתרה תשולם בקמפלה.

10. לקחו אותנו לגבול בטרנויט, היינו 13 אנשים. רב הדרך נסענו אבל כשהגענו לגבול היינו צריכים ללכת מהר ובשקט. היה לנו מזל, לא נעצרנו שם, אני יודע שרבים מחברי נשדדים בעת חציית הגבול וכל כספם נלקח מהם.
11. לפנות בוקר הגענו לקמפלה ושלמנו לנהג שהביא אותנו. התקשרתי לחבר שלי והוא כיוון אותי למלון. אתר-כך הוא עזר לי להרשם במשטרה. לא הלכתי בעצמי, שלמנו לבחור אריתראי שעובד שם והוא רשם אותי.
12. יש לי ריאיון מקלט ב-OPM (Office of the Prime Minister) בחודש נובמבר, בינתיים אסור לי לעבוד. אני יושב ומחכה. אני חי מכסף ששולחים לי קרובי משפחה וחברים מחו"ל.
13. החיים בקמפלה יקרים מאד וזו בעיה כי אסור לעבוד וגם אי-אפשר למצוא עבודה. אני מחכה כאן בתקווה שהליך איחוד המשפחות שלי עם קרובי משפחתי בשוויץ יצלח. חברים אחרים שלי שלא מצליחים להתקיים פה, מסכנים את נפשם ומנסים לחצות את הגבול לסודן.
14. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי שתורגם בפני לשפה הטיגרית – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור, מ.ר. 14118 מאשרת בזה שהיום 20.8.2015 בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהה עצמו ע"י תעודת שוהה בחולות, מסי רישיון [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן ולאחר שתוכן תצהירו ותוכן אזהרתי תורגמו בפניו לשפה הטיגרית ע"י מר ציאי זראי טספמיקאל אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני החתום מטה [REDACTED] אזרח אריתריאה, בעבר בעל רישיון ישיבה בישראל מסי [REDACTED] (בתוקף עד [REDACTED]) לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה והגעתי לישראל בשנת 2011. במחצית שנת 2015 החלטתי שאין לי ברירה אלא לעזוב את ישראל. פתדתי שיכניסו אותי לחולות ולא יהיה לי רישיון לעבוד כמו שצריך.
2. פניתי לרשות ההגירה ואמרו לי שאני אסע לרואנדה ומשם רשות ההגירה הסדירה את המעבר שלי לאוגנדה. נאמר לי שהחצייה לאוגנדה תהיה בדרך היבשה ושאני אקבל תעודת מעבר רק עד לרואנדה כי החצייה לאוגנדה אינה חוקית.
3. פקיד רשות ההגירה ביקש ממני להשאיר עימו טלפון של קרוב משפחה שלי בישראל. נתתי לו טלפון של בן-דוד שלי. עד היום איש לא התקשר אלי.
4. קיבלתי מסמך בשפה האנגלית שנושא את הכותרת "Instructions for Departure from Israel", אני לא קורא אנגלית. לא נאמר לי שבמסמך יש מספרי טלפון שאליהם אני אמור להתקשר אם יהיו לי בעיות.
5. עזבתי את ישראל בטיסה ביום 15/6. המטוס עצר במצרים, באתיופיה (לכמה שעות) ואז לרואנדה. היינו תשעה אנשים שהגיעו לרואנדה.
6. בעת הגעתנו לשדה התעופה חיכה לנו אדם מההגירה. הוא לקח את תעודת המעבר שניתנה לי ואת כרטיסי הטיסה. אחר-כך הוא לקח אותנו לבית מלון.
7. שהינו בבית המלון כ-24 שעות ואחר כך כל אחד נדרש לשלם סך \$250 עבור ההברחה לאוגנדה. הוסענו אל הגבול ואז נתבקשנו לרדת וללכת ברגל. הסתתרנו כשעה והלכנו כחצי שעה.
8. כשחצינו את הגבול, חיכתה לנו קבוצה של אנשים במדים. אני לא יודע אם הם שוטרים אמיתיים או לא, אבל הם דרשו מאיתנו את כל הכסף שלנו ואיימו שאם לא נשלם להם, הם יגרמו למעצרנו. נתתי להם את כל הכסף שנשאר לי (קיבלתי מרשות ההגירה \$3,500, שילמתי עבור ההברחה \$250 ואת היתרה נתתי לשוטרים בגבול).
9. כשהגעתי לקמפלה קיבלתי, בעזרת חברים מישראל, כסף ועימו יצאתי עם מבריתים לכיוון דרום סודן.

10. כאשר הגעתנו בסמוך לגבול עצרו אותנו שוטרים. לא היה בידינו כל מסמך מזהה וזה גרם להם לחשוד בנו שאנו טרוריסטים. אמרנו שאנו פליטים ושגורשנו מישראל. לאחר שלושה ימים של מעצר בתחנה ליד הגבול, הועברנו למעצר בתחנת משטרה ברח' גינגה בקמפלה.
11. כשהגענו לבית המעצר קצין משטרה אמר לנו "ממשלת אוגנדה לא תקנה לכם כרטיס לצאת מפה. אם אתם לא תקנו כרטיס לאריתריאה ניקח אתכם לבית כלא גדול ואתם תאסרו". אמרתי לקצין שאני לא חוזר לארצי והוא יכול לקחת אותי לכלא.
12. הוחזקתי בתחנת המשטרה ברח' גינגה כארבעים ימים כל הזמן חקרו אותנו – מה פתאום באנו מישראל? האם עברנו אימונים בישראל? כמה חודשים היינו בחולות? איפה התיקים שלנו ומה ניסינו להוביל בתיקים. היה קשה להסביר שאנו פליטים תמימים.
13. התנאים בתא המעצר היו קשים. היו שם שני חדרים מחוברים בערך 5X5 מטר מרובע. השירותים היו באותו החדר ללא מחיצה. היה לכלוך וריח רע ורבים מאיתנו חלו. קיבלנו אוכל רק פעם ביום - תבשיל בונה ואורז. הייתי רעב כל הזמן.
14. רק לאחר 40 יום שוחררנו בערבות (אני מצרף לתצהירי את כתב הערבות). נדרשתי לשוב ולהתייצב לבירור אצל ההגירה ב-30.7.15.
15. לאחר השחרור יעצו לי חברים מן הקהילה ללכת למשרד ראש הממשלה (OPM) ולהגיש בקשת מקלט. כאשר נרשמתי היה טופס ובו התבקשתי לציין מתי עזבתי את ארצי ואלו מדינות עברתי בדרך. ציינתי את ישראל ברשימת המדינות. הפקיד אמר לי למחוק את ישראל כי זה רק יעשה בעיות, יעורר הרבה שאלות ואפילו יגרום לדחיית הבקשה שלי. לא מחקתי את ישראל, כי הרי כבר אמרתי למשטרה שהייתי בישראל.
16. בגלל שאני משוחרר בערובה מן המעצר, לא נקבע מועד לבירור בקשת המקלט שלי. נאמר לי שאני צריך קודם כל להסדיר את ענין הערבות והמעצר. אני מתייצב כל שבוע במשרד ההגירה אבל הם לא עושים דבר – רק דוחים כל הזמן את התאריך.
17. אין לי כל מסמך מזהה או אישור לשהות בקמפלה. כל מה שיש בידי הוא מסמך השחרור בערובה שמצורף לתצהירי. אני לא יכול לעבוד. יושב כל היום. גר במלון בזכות הכסף ששולחים לי מכרים מחו"ל.
18. אני מאד מתוסכל. בישראל לא הייתי חופשי וגם כאן אני לא חופשי. אני כועס על מדינת ישראל ששמה אותי במצב הזה. אני תושב שצריך להפסיק לשלוח ככה אנשים לכאן. הרבה חיים הולכים לאיבוד כי אנשים נאלצים לחצות גבולות באופן בלתי חוקי וזה מאד מסוכן.
19. אני מצהיר כי זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי שתורגם בפני לשפה הטיגרית על ידי יואל סגאי – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור, נושאת רישיון עו"ד מס' 14118 מאשר בזה שהיום 18.8.2015
בקמפלה שבאוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיחה עצמו בפני על ידי רישיון ישיבה בישראל
מס' [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת ולאחר שתוכן תצהירי ותוכן
אזהרתי תורגמו בפניו לשפה הטיגרית, אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תדפיס לתצהיר נספח ב'

תצהיר

אני הח"מ [REDACTED] אזרח אריתריאה [מחיקה וחתימה] נושא Asylum Seeker Certificate של משרד ראש המשלה של אוגנדה, לאתר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים חקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר הזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה, הגעתי לישראל ביום 12/12/2007 על מנת לבקש מקלט. לאחר הגעתי פניתי לנציבות האו"ם לפליטים, קיבלתי נייר הגנה כמבקש מקלט ומאוחר יותר קיבלתי רישיון עבודה. מספר הרישיון שלי היה [REDACTED].
2. ב-26 לפברואר 2014 נאלצתי לעבור לגור בחולות. היה קשה מאד שם. רק אוכלים ושותים, חוץ מזה לא עושים כלום, אבל אני בן-אדם, צריך יותר מסתם אוכל ושינה. היינו צריכים לתתם נוכחות שלוש פעמים ביום, זה לא נורמלי.
3. כבר כשנכנסתי לחולות הפקידים אמרו לי שאני יכול להשאר כל החיים שלי בחולות או לחזור למדינה שלי או ללכת לרואנדה. הרגשתי שכל הזמן יש עלי לחץ ללכת.
4. מה ששבר אותי היה שלקראת חג הפסח פניתי לבקש חופש, חברים הזמינו אותי לליל הסדר. הפקיד אמר – 'מה יש לך מליל הסדר, זה ליהודים' אמרתי לו שאם כך – יתן לי חופש לחג הפסח של הנוצרים. הוא אמר שהוא לא יודע מה זה ושאתחזור עוד שבוע. ידעתי שבשבוע שלאחר מכן הם לא עובדים וכך באמת היה. חברים שלי יצאו לחג בלי אישור ואז שמו אותם בכלא.
5. הפקיד שישאי אמר לי שברואנדה הכל טוב, יש לימודים, יש עבודה כשישבתי איתו הוא ביקש שארשום את הכישורים המקצועיים שלי ואמר שכך יהיה לי יותר קל למצוא עבודה. הבטיחו לי שיפגשו אותי שם וכן שיתנו לי יומיים לינה במלון. נתבקשתי גם לחתום שאני עוזב מרצוני.
6. עזרתי את ישראל ביום 16.7.2014 בטיסה דרך איסטנבול. היינו 6 אנשים על הטיסה. כשהגעתי לרואנדה, אספתי את המטען שלי, הצגתי את תעודת המעבר ויצאתי החוצה. עמדתי שם וחכיתי לחברים שלי והם לא הגיעו. נכנסתי פנימה והסתבר שהם חיפשו את מי שהיה אמור לקלוט אותנו.
7. הגיע אדם מן ההגירה של רואנדה. הוא לקח מאיתנו את כל המסמכים שלנו וקרא לנהג מונית שיקח אותנו למלון. הוא הציג את עצמו בשם Clever. שאלנו את נהג המונית מה עם המסמכים. הוא אמר ש-Clever יגיע בבוקר.
8. בבוקר אחד החברים לי קם מוקדם, נתן כסף לשומר והלך לחפש את משרד הפנים של רואנדה, כדי להגיש בקשת מקלט. הוא חזר כשאני אכלתי ארוחת בוקר ואמר שכשהגיע למשרד הפנים שאלו אותו מאיפה בא. הוא אמר שהגיע מישראל, הם אמרו שהם לא מקבלים את הבקשה של מי שבא מישראל. נדאגנו וחיכינו ל-Clever.

9. כאשר Clever הגיע, סיפרנו לו מה קרה ושאלנו מה נעשה אם רואנדה לא מוכנה לקבל אותנו. הוא אמר שאין בעיה, תמורת \$200 לכל אחד הוא יסדר לנו לעבור לאוגנדה. כולנו הסכמנו, כי הבנו שלא נוכל להשאר ברואנדה.
10. הסיעו אותנו לגבול – בתחילה באוטובוס ואחר-כך במיניבוס. נסענו כמה שעות ובאמצע הלילה הגענו אל הגבול עם אוגנדה. עברנו אותו בהליכה, זה לקח בערך תצי שעה. אמרו לנו לא להאיר עם הטלפונים כדי שלא יתפסו אותנו. בצד השני חיכה אדם עם מיניבוס.
11. כשהיינו כבר בתוך אוגנדה בסביבות ארבע או חמש בבוקר, עצרו אותנו חיילים לבדיקה. אני בטוח שמי שהבריחו אותנו מרואנדה הודיעו להם שאנחנו בדרך ויש עלינו כסף. הם עשו חיפוש ומצאו שכל אחד מאיתנו יש לו כמעט \$3,500 (זה הסכום שקיבלנו בישראל לפני שעזבנו). הם איימו שיכניסו אותנו לכלא כי אין לנו מסמכים ועברנו את הגבול באופן לא חוקי. אנשים בקבוצה מאד פחדו. בסוף סיכמנו איתם שכל אחד ישלם \$500 והם נתנו לנו ללכת.
12. הגעתי לקמפלה ביום 19.7.14. אחרי בערך 10 ימים פניתי למשטרה כי לפי הנוהל כאן, מבקשים מקלט תחילה במשטרה. השוטר ביקש מסמכים. היה לי רק צילום של תעודת המעבר שהיתה לי. השוטר רצה את המקור, אבל לא היה לי מקור [מחיקה וחתימות].
13. אחרי זה היו לי כמה פגישות, גם במשטרה וגם במשרד ראש הממשלה (OPM) לא הסתרתי באף מקום שבאתי מישראל.
14. בזמן שחיכיתי להחלטה לא יכולתי לעבוד למרות שניסיתי למצוא עבודה, אין כאן עבודה. שוכרים רק את מי שמכירים. המצב שלי התחיל להיות קשה. הגעתי למצבים שלא היה לי מה לאכול. נאלצתי לבקש מחברים בחו"ל לשלוח אלי כסף. בזמן ההמתנה המסמך היחיד שיש לי הוא ה-Asylum Seeker Certificate. כל פעם האריכו את תוקפו.
15. ביום 17.6.15 הוזמנתי לקבל תשובה לבקשת המקלט שלי. הפקידה יצאה אלי. היא שאלה – "אתה באת מישראל?" אמרתי – "כן". היא אמרה לי – הבקשה שלך נדחתה. שאלתי למה. היא אמרה שהיא לא יודעת.
16. ביקשתי לקבל את החלטת הדחייה בכתב, הפקידה אמרה שאבוא בשבוע הבא. אני חוזר לשם כל שבוע ועדיין לא קיבלתי החלטה שדוחה את בקשת המקלט שלי. בינתיים הפסיקו לחדש לי את הנייר.
17. בסוף חודש יוני הלכתי לשם והתחננתי שיאריכו לי את הנייר. כבר לא היה לי מה לאכול, חבר שלח לי כסף, אבל בלי הנייר לא יכולתי לקבל אותו בבנק. הם הסכימו להאריך את הנייר בשבוע ימים.
18. פניתי למשרד שנקרא Refugee Law Project וביקשתי עזרה. הם אמרו שעד שלא אקבל מכתב דחייה, אי אפשר להגיש ערעור על הדחייה אז אני תקוע.
19. אני מבין שישראל רצתה להפטר מאיתנו, אבל מה שמסתבר הוא שבכל מקום שאני בא – לא מקבלים אותי כי באתי מישראל, אני לא יודע מה יהיה עכשיו.
20. אני מצהיר שזה שמי, זו תתימתי ותוכן תצהירי – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה שהיום 21.8.2015 בקמפלה באוגנדה פגשתי את מר [REDACTED] שזיהה עצמו בפני באמצעות תעודת מבקש מקלט של אוגנדה מס' [REDACTED] ולאחר שהזהרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות האמור בתצהירו וחתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תדפיס לתצהיר נספח ג'

תצהיר

אני הח"מ, [REDACTED], אזרח אריתריאה נושא רישיון נהיגה של אוגנדה מס [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה כדלקמן:

1. אני אזרח אריתריאה ונמצא באוגנדה משנת 2013 [חתימה]. בארצי הייתי מורה במסגרת שירות לאומי. הגשתי בקשה ללמוד בחו"ל ואפילו קיבלתי מלגה ללימודים בהולנד אבל הרשויות באריתריאה סירבו להנפיק לי דרכון. יצאתי את ארצי שלא כדין והגעתי לאוגנדה.
2. באוגנדה הגשתי בקשה למקלט אבל בקשתי נדחתה. הגשתי בקשה לעיון מחדש ואני ממתין להחלטה. יש לי ניירת של מבקש מקלט אבל אסור לי לעבוד.
3. לפני שנה (בסביבות מאי 2014) שמעתי לראשונה על אריתראים שנשלחים מישראל לאוגנדה דרך רואנדה.
4. ביוני 2015 התקשר אלי בן-דוד ואמר לי שהוא עצור בתחנת משטרה בקמפלה. הוא נשמע מאד לחוץ ואמר לי לא לבוא לתחנה כדי שלא יחשבו שם שאני אחד המבריחים שניסו להעביר אותו את הגבול.
5. למחרת הלכתי לחפש אותו בתחנת המשטרה ברח' גינגה. השוטרים אמרו שזה ענין של הגירה ועלי לפנות לרשויות ההגירה. מצאתי עורך דין והוא עזר לי לפנות אל רשויות ההגירה.
6. עורך הדין אמר לי שהחליכים יארכו זמן. כל יום הלכתי לתחנת המשטרה להביא אוכל ושתיה לעצורים (היו שם שבעה עצורים). הם דיווחו שהם לא מרגישים טוב ושהבריאות שלהם מדרדרת. העצורים סיפרו לי שהשוטרים הראו להם תמונות של אריתראים וסיפרו להם שאלה אנשים שהיו עצורים בתחנה ואחר-כך הם גורשו לאריתריאה. הם פחדו שגם הם יגורשו.
7. אחרי 40 יום עורך הדין הודיע לי שאפשר לשחרר אותם בערבות. הם שוחררו והיו אמורים להמשיך ולהתייצב בפני רשויות ההגירה, אולם ככל הידוע לי רובם עזבו את אוגנדה. בן-דודי עזב לדרום סודן.
8. במהלך הזמן שבן-דודי היה עצור, עורך הדין שסייע לי סיפר לי שיש עוד שמונה אזרחים אריתראים שהגיעו מישראל ואשר עצורים בתחנת משטרה אחרת CPS (Central Police Station). עורך הדין ביקש שאלך לבקר אותם כי אף אחד אינו מבקר אותם.

9. הלכתי לתכנת CPS ופגשתי את העצורים. הם סיפרו שהם מוחזקים בתנאים מאד קשים, תא המעצר נמצא מתחת לפני הקרקע, אין תלון, הם מוחזקים בצפיפות, אחד מהם היה חולה אסתמה והתקשה לנשום. הם הוחזקו בתנאים אלה כחודש ימים.
10. השוטרים בתחנת CPS אמרו לי שהיו אריתראים שהיו עצורים בתחנה וגורשו לאריתריאה. הם אמרו לי שיש סיכוי שזה גם מה שיקרה לעצורים שביקרתי.
11. לאחר כחודש, כאמור, נמצא מי שיערוב לשחרורם של השמונה מן המעצר בתחנת CPS ולאחר שהערבות שולמה, הם שוחררו וגם הם כבר ברחו מאוגנדה.
12. עורך הדין סיפר לי שהוא טיפל בעניינם של שישה עצורים אריתראים אחרים שהיו עצורים בתחנת המשטרה Kira Police Station במקרה הזה הוא לא נזקק לעזרתי לבקרים כי לאחד העצורים היה קרוב משפחה בקמפלה והוא ביקר אותם.
13. בנוסף דיווח עורך הדין על 14 עצורים נוספים בעניינם טיפל. לדבריו כולם הגיעו לאוגנדה בחודש יוני 2015 לאחר שהוברחו אליה באופן בלתי חוקי מרואנדה.
14. אתמול (17.8.15) התקשר אלי בחור אריתראי שהגיע מישראל ושאני ביקרתי בזמן שהוא היה עצור ואמר לי שיש שבעה בחורים אריתראים שהגיעו מישראל ונעצרו בעת שניסו לתצות את הגבול לדרום סודן. הם נמצאים כעת בתחנת המשטרה קיזוגו. הוא ביקש את עזרתי בשחרורם. הוא רצה שאביא את עורך הדין אליהם. הבטחתי לסייע ככל יכולתי.
15. כאזרח אריתריאה שנאלץ לעזוב את ארצו, אני מרגש אחווה וקירבה לאנשים האלה שמגיעים באופן לא חוקי לאוגנדה ונעצרים. אני רואה כמה הם טובלים וכמה התנאים בהם הם נכלאים קשים, הם לא מקבלים הגנה וממשיכים לברוח תוך סיכון חייהם. אני מבקש שיפסיקו לשלוח אותם כך לכאן.
16. אני מצהיר שזה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי שתורגם בפני לשפה האנגלית – אמת.

אישור עורכת הדין

אני הח"מ, עו"ד ענת בן-דור (מ.ר. 14118) מאשרת בזה שהיום 18.8.15 פגשתי בקמפלה, אוגנדה את מר י [REDACTED] אשר זיהה עצמו על ידי רי [REDACTED] ולאחר שהזרתי אותו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את האמור בתצהירו ותתם עליו בפני.

ענת בן-דור, עו"ד

תצהיר

אני החתומה מטה, עדי דרורי אברהם, נושאת ת"ז [redacted] לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהירה בזה כדלקמן:

1. בשבע השנים האחרונות עבדתי בארגון אמנסטי אינטרנשיונל בין היתר כקמפיינרית ותחקירנית בנושא הפרות זכויות פליטים וזכויות אדם אחרות. במסגרת זו עבדתי במשרדי הארגון בבריטניה, בדרום אפריקה ובישראל. במהלך השנים התמקדתי בתיעוד ופרסום ממצאים בנושאים הכוללים את משבר הפליטים ביוון ובאיטליה, מחנות הפליטים בטוניסיה ובמצרים בעקבות מלחמת האזרחים בלוב, זכויות פליטים ומיעוטים בדרום אפריקה, וכן אלימות ורדיפה פוליטית בזימבבואה, עינויים ותנאי כלאה במדינות שונות ועוד. במסגרת עבודתי השתתפתי באופן קבוע בהשתלמויות וקורסים בנושאי הדין הבינלאומי לזכויות אדם, דיני פליטים, וזכויות אדם באזורים שונים בעולם. בשנה וחצי האחרונות אני עוקבת אחר פרויקט העזיבה מרצוני של רשות האוכלוסין וההגירה. השתתפתי במחקר וכתיבת הדו"ח "באין רצון חופשי - הליך החזרה מ"מרצון" של מבקשי מקלט בישראל". דו"ח זה תיעד את קורותיהם של העוזבים ופורסם על ידי המוקד לפליטים ומהגרים וא.ס.ף - ארגון סיוע לפליטים ולמבקשי מקלט בישראל בפברואר 2015.

2. ביום 16.8.2015 נסעתי מטעם המוקד לפליטים ולמהגרים, ביחד עם עו"ד ענת בן-דור, לאוגנדה בכדי לעקוב אחר מצבם של מבקשי מקלט אשר נשלחו מישראל לרואנדה. בילינו תשעה ימים בקמפלה, בירת אוגנדה ושבו לישראל ביום 24.8.2015.

3. המידע המקדים שהיה בידינו, שנאסף על פני תקופה של כמה חודשים, הצביע על דפוס קבוע על פיו אנשים שנשלחים מישראל לרואנדה משוכנים לפרק זמן קצר במלון בקיגאלי (בירת רואנדה), אינם מורשים לצאת מן המלון ותוך זמן קצר מוברחים לאוגנדה. לפיכך היה ברור שאם ברצוננו לפגוש אותם ולראיין אותם אודות קורותיהם לאתר שעזבו את ישראל, נוכל לעשות זאת רק בקמפלה.

4. לצורך איתור האנשים בקמפלה עשיתי שימוש בקשריי האישיים עם קהילת מבקשי המקלט מאריתריאה בישראל, שנבנו במשך מספר שנים. בנוסף לכך ביקשתי מארגון זכויות אדם עימו נפגשנו בקמפלה (Refugee Law Project) לקשר אותנו עם אחד מלקוחותיו - אזרח אריתראי שנשלח מישראל לרואנדה, הוברח לאוגנדה וכעת מיוצג על-ידי הארגון בערר על דחיית בקשתו למקלט.

5. אציין כי מלכתחילה התמקדנו בחיפוש אחר אנשים שעזבו את ישראל לאחר חודש מאי 2015 וזאת לאור הצהרות ב"כ רשות האוכלוסין וההגירה במסגרת הדיון בבית המשפט לעניינים מנהליים ביום 15.7.2015 (עת"מ 5126-07-15) ובתגובה לעתירה לגילוי ראיה (בש"מ 5164/15) לפיהן מחודש אפריל 2014 מבצעת רשות ההגירה פעולות שונות עפ"י נוהל חדש, לצורך מעקב ובקרה אחר מצבם של מי שנשלחים על-ידי מדינת ישראל למדינה שלישית.

[Handwritten mark]

1284

6. קביעת פגישות עם אנשים שהגיעו מישראל ושוהים בקמפלה לא היתה משימה פשוטה בין היתר משום שרובם אינם נושאים מסמכים המתירים את שהייתם בקמפלה וחששו לצאת מן המקומות בהם הם שוהים לצורך פגישה עימנו. אציין שכל אדם שפגשנו שענה על הקריטריון הנ"ל (משמע – עזב את ישראל לרואנדה לאחר חודש מאי 2015) נענה לבקשתנו ונתן תצהיר המתעד את הקורות אותו.
7. בנוסף על המצהירים הללו שוחחנו גם עם שישה אנשים שנשלחו מישראל לרואנדה לפני חצי שנה עד שנה. לא ביקשנו מהם תצהירים, אולם שוחחנו עימם אודות מצבם. הם סייעו לנו באיתור אנשים שהגיעו לקמפלה לאחר חודש מאי 2015.
8. כל הפגישות עם המצהירים נערכו בקמפלה, בדרך כלל בבתי-קפה בשכונות בסמוך למקום מגוריהם של הפליטים. גביית התצהירים נעשתה בשפה המובנת לפליט (עברית, אנגלית או באמצעות מתורגמן לשפה הטיגרית). גביית כל תצהיר ארכה במוצע כשעה וחצי.
9. בנוסף לפגישות עם הפליטים קיימנו גם פגישות בתאריכים 17.8.2015, 21.8.2015 ו-24.8.2015 עם שני ארגוני זכויות אדם הנמצאים בקמפלה. תחילה עם מנכ"ל, סמנכ"לית והיועצים המשפטיים של Refugee Law Project – ארגון הפועל במסגרת בית הספר למשפטים של אוניברסיטת מקררה. ארגון זה מפעיל מספר תכניות ובהן תכנית נגישות למשפט במסגרתה ניתן ייצוג משפטי חינם לפליטים ולמבקשי מקלט. לאחר מכן עם מנכ"לית ארגון International Refugee Rights Initiative, ארגון בינלאומי העוסק בקידום זכויות אדם של אנשים במצבי קונפליקט ועקירת. הארגון מתמקד בתיעוד ובמעקב אחר הפרות זכויות אדם ובפיתוח פתרונות ברמת המדיניות תוך אינטגרציה של משאבים מקומיים ובינלאומיים.
10. פנינו למשרד ראש הממשלה האוגנדי (Office of the Prime Minister- OPM) האמון על הטיפול בפליטים ובמבקשי מקלט באוגנדה וביקשנו פגישה. לבקשתנו תואמה פגישה עם מר John Alinaitwe שתפקידו Senior Settlement Commandant במשרד ראש הממשלה, מחלקת הפליטים. פגישה זו נערכה ביום 21.8.2015 וארכה כשעה וחצי.
11. בתצהירי זה אבקש להוסיף על המידע שהובא בתצהירים הפרטניים וזאת על-סמך המידע שנמסר לנו בפגישותינו השונות.
12. אין באוגנדה הגנה זולת זו שניתנת לפליטים ולמבקשי מקלט. מר Alinaitwe הדגיש שרק מי שפונה ומבקש הגנה יכול לזכות בה. משרד ראש הממשלה אמון על עריכת הליכי בחינת בקשות מקלט פרטניים. בעת זו ניתנת הכרה קבוצתית (Prima facie status) רק לאזרחי דרום סודן ובורונדי. כל מבקשי המקלט בני אזרחויות אחרות נבחנים פרטנית. משמע אין באוגנדה הגנה זמנית לאזרחי סודן ואריתריאה כפי שהיא קיימת בישראל. ההפך הוא הנכון, מר Alinaitwe הוסיף כי בעת זו הוחמרה מדיניות משרדו ביחס למבקשי מקלט מאריתריאה.

י.פ.

א.פ.

13. הגשת בקשת מקלט באוגנדה נעשית בתחנות המשטרה. שם גם נערך סינון ראשוני ובדיקה בטחוניית של המבקש. לאחר מכן מופנה המבקש אל משרד ראש הממשלה (OPM). במשרד ראש הממשלה עובר המבקש ריאיון ושם מונפקת לו תעודת מבקש מקלט (Asylum Seeker Certificate). הבקשות מוכרעות על-ידי ועדה מיוחדת (Refugee Status Eligibility Committee) שבה חברים נציגי ממשלה שונים. ניתן לערור על החלטת דחייה ואף להביאה לביקורת שיפוטית. מבקש מקלט שבקשתו נדחתה יחוייב לצאת את אוגנדה בתוך תשעים ימים.
14. מר Alinaitwe ציין שהגם שבשל מגבלות תקציב וכח אדם אין ממשלת אוגנדה מצליחה לגרש ביעילות את כל השוהים הבלתי-מתועדים שנמצאים בתחומה, אנשים כאלה חשופים למעצר ולגירוש כאשר בקרי ההגירה מאתרים אותם.
15. שאלנו את מר Alinaitwe האם הוא ער להסכמים כלשהם בין ישראל לבין אוגנדה המאפשרים שהייתם של מי שהגיעו מישראל באוגנדה. הוא השיב שאינו יודע דבר על הסכמים אלה, זולת הפרסומים בעיתונות האוגנדית שבהם הכתישו בכירים בממשלה האוגנדית את קיומם.
16. בשיחותנו עם הפליטים למדנו שרבים מהם תושבים לפנות אל המשטרה לצורך הגשת בקשת מקלט ותשש זה מועצם נוכח העובדה שאין בידיהם מסמכי זיהוי כלשהם. מי שפנו לתחנות משטרה סיפרו שנמצאים בהן אזרחים סומליים ואזרחים אריתראים שמסייעים במילוי הטפסים (חלקם גובים כסף מן הפונה, וחלקם ככל הנראה מועסקים ע"י המשטרה). כבר בשלב זה מייעצים 'כותבי הבקשות' למי שהיו בישראל שלא להזכיר זאת בבקשות המקלט שלהם.
17. עורכי-הדין בארגון Refugee Law Project מסרו שבהעדר הנמקה לדחיית הבקשות, קשה לדעת האם אכן בקשותיהם של מבקשי מקלט אזרחי אריתריאה שהגיעו מישראל נדחו מטעם זה. יחד עם זאת, הם סברו שהדבר עשוי להוות טעם לדחייה. עובדה זו אושרה גם על-ידי מר Alinaitwe.
18. מצב דברים זה מעמיד את מי שחועברו מישראל בפני דילמה בלתי אפשרית. אם לא יפנו לבקש הגנה באוגנדה, יחשבו לשוהים שלא כדין ויעמדו בסכנת מעצר וגירוש. אם יבקשו מקלט יצטרכו לבחור בין הסתרת העובדה שהיו בישראל (ומסירת פרטים שיקריים אודות המקום בו שהו בשנים האחרונות והנתיב שעשו בדרכם אל אוגנדה) לבין הודאה בכך שהיו בישראל, נשלחו על-ידה לרואנדה והוברחו לאוגנדה, תוך סיכון שבקשתם תידחה מטעם זה בלבד.
19. אחד מאזרחי אריתריאה שפגשנו ח"ק (שמו המלא שמור עמי) מסר שעזב את ישראל לפני כשנה לרואנדה ומיד הוברח לאוגנדה. באוגנדה הוא הגיש בקשה למקלט ובה הסתיר את העובדה שהיה בישראל במשך שבע השנים האחרונות. במקום זה, הוא ציין שהגיע לאחרונה לאוגנדה דרך דרום-סודן. כאשר הגיע המועד לריאיון במשרד ראש הממשלה

ס.ח

157

הוא הבין שלא יוכל למסור פרטים על המסלול שעשת או על השנים האחרונות באריתריאה ולכן לא התייצב לריאיון. הוא שוהה כעת באוגנדה ללא היתר חוקי להיות בה וחרד מפני בקרי ההגירה.

20. שאלנו את המרואיינים, כיצד ניתן לשתות באוגנדה ללא מסמכים. מי שהגיעו לאחרונה ציינו שהם מפחדים ונמנעים מלהסתובב בחוץ. אזרח אריתריאה שנשלח מישראל לרואנדה לפני כחצי שנה וחברת מיד עם הגעתו לאוגנדה, סיפר שבקרי ההגירה מסתובבים בשכונות, מזהים פרצופים חדשים ועוצרים אותם לביקורת. באחת הפעמים עצר אותו שוטר והוא שיתד אותו כדי שיתן לו ללכת. רבים ציינו שמתן שותד מאפשר לעקוף הרבה מכשולים, אולם שלרוב אין את הסכומים הנדרשים.

21. לאחר הפניה למשטרה, מופנה מבקש המקלט אל משרד ראש הממשלה. לאחר ריאיון שם מקבל הפונה Asylum Seeker Certificate. בארגון Refugee Law Project נמסר לנו שבאמצעות מסמך זה יכול מבקש המקלט לעבוד כדין. הפליטים שפגשנו ושלחם ניתנה תעודה זו לא הצליחו למצוא עבודה עם התעודה. כמוכן שמי שאין בידם תעודה זו אינם עובדים.

22. לדברי הפליטים עימם שוחחתי, מעטים מבין מי שהועברו מישראל לרואנדה והוברחו לאוגנדה נשארים בה. המעטים שנשארים הם בדרך-כלל מי שמקווים לאיחוד משפחות עם קרובי משפחה במדינות המערב או כאלו שחוששים מאוד מסכנות המסע. בעת שהייה בקמפלה רובם מתקיימים מסיוע של קרובים ומכרים שנשלח אליהם מחו"ל. ח"יתיקים" הם מי שמסייעים למי שמקרוב הגיעו במציאת דיור ובהכוונה כיצד להסתדר בימים הראשונים בקמפלה.

23. רוב מי שנשלחים מישראל לרואנדה ומוברחים לאוגנדה ממשיכים לדרום-סודן. קיבלנו דיווחים על מעצרים של מי שמנסים לחצות כך את הגבול ונתפסים בעת החצייה. בעת ביקורנו מסר לנו מר יואל סגאי, מבקש מקלט מאריתריאה (אשר לא היה בישראל), שבתנת המשטרה Kisugu מוחזקים שבעה אזרחי אריתריאה שנשלחו מישראל לרואנדה, הוברחו לאוגנדה ונתפסו בעת הניסיון לחצות את הגבול לדרום-סודן.

24. נסענו לתחנת המשטרה וביקשנו מן השוטרים רשות להביא מזון ומים נקיים לכלואים. השוטרים הוציאו אלינו שנים מן הכלואים (שמותיהם ושמות חמשת חבריהם שמורים ביד). תא המעצר היה בדיוק מאתורי הדלפק שבו נתבקשנו להמתין וכך יכולתי להציץ אליו כאשר השוטר פתח את הדלת. התא היה חשוך לחלוטין, ללא אמצעי תאורה או חלון. הצטופפו בו הרבה אנשים. האור היחיד שנכנס אל התא היה מן הסורגים שבתלק העליון של הדלת. סרתון עז נדף מן החדר.

25. בנסיבות העניין, כאשר הפליטים הוצאו אלינו לזמן קצר, כשהשוטר עומד בסמוך ומאזין לשיחה, לא ניתן היה לגבות מהם תצהיר. עם זאת, הפליטים שהוצאו אלינו סיפרו שחמישה מהם עזבו את ישראל ביום 5.8.2015 ושנים מהם ביום 7.8.2015. מיד לאחר הגעתם לרואנדה הם הוברחו לאוגנדה. הם נתפסו ליד הגבול עם דרום-סודן ביום

א.ד.

1537

273

10.8.2015 וביום 12.8.2015 הועברו לתחנת המשטרה בקמפלה. הם סיפרו שמאכילים אותם פעם ביום בתבשיל בנגות, שאין שירותים בתא או מיטות או כיסאות ואין מקום לכולם לישון. הם לא ידעו מה צפוי להם והתחננו שנודיע לנציבות האו"ם לפליטים שהם עצורים שם.

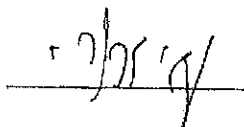
26. רכשנו מעט מזון ובקבוקי מים עבור הכלואים והודענו לנציבות האו"ם לפליטים שהם עצורים במקום בתנאים קשים. למחרת היום ביקרה אותם נציגה של הנציבות. עם זאת, בעת שעזבנו את אוגנדה (ביום 24.8.2015) הם עדיין היו במעצר.

27. עורכי-הדין של ארגון Refugee Law Project הסבירו לנו שהשתייה במעצר היא לקראת דיון בבית המשפט. עוד נמסר לנו שניתן להשתחרר בערובה מן המעצר, אולם לצורך כך יש למצוא ערב אוגנדי ולשלם ערבות שעשויה להגיע גם ל-1,000\$. מי שנתפס בגין שהייה לא חוקית או בניסיון לעבור את הגבול שלא כחוק מטופל על-ידי רשויות ההגירה. הוא עשוי להישפט למאסר ואף להיות מגורש חזרה לארצו. ארגון Refugee Law Project מסר שניתן להגיש בקשת מקלט במעצר, יחד עם זאת פליטים שפגשנו שניסו להגיש בקשה למקלט לאחר ששחררו בערבות מן המעצר הצהירו, כי במצב דברים זה לא ניתן היה לקדם את בקשת המקלט או לקבל תעודת מבקש מקלט.

28. למרות שבמתכוון פנינו אל אנשים שנשלחו מישראל לאחרונה, על מנת לשמוע כיצד פועל מנגנון הפיקוח שרשות האוכלוסין וההגירה דיווחה עליו, לאיש מבין האנשים עימם שוחחנו לא היה קשר עם רשות האוכלוסין וההגירה לאחר עזיבתו. פקדי הרשות לא יצרו קשר איתם או עם הקרובים שאת שמותיהם ואת פרטי הקשר שלהם מסרו לצורך כך.

29. התמונה הכללית בעקבות הביקור קשה ומטרידה מאוד. רוב האנשים עימם שוחחנו אבודים ומפוזרים. אין להם תיעוד ולרובם אין מעמד המתיר להם לשחות באוגנדה ולו באופן זמני (למיעוטם היתה תעודת מבקש מקלט). אנשים תיארו את החשש לצאת ולהסתובב ברחובות; את החשש ליפול קורבן לסחיטות ודרישות לשוחד בגלל חוסר המעמד; את חוסר היכולת למצוא עבודה; ואת החיים בצמצום רב בהסתמך על מענק העזיבה המדלדל או על תמיכה מחוייל. כששאלנו לגבי תכניותיהם לעתיד, רובם לא ידעו לומר מה יעשו בחודש הקרוב. רובם אמרו שלהבנתם שהותם באוגנדה מוגבלת בזמן ושאים בקשות המקלט שלהם ידחו, הם יעמדו בסכנת מעצר וגירוש.

30. אני מצהירה שזה שמך, זו חתימתך ותוכן תצהירי – אמת.

עדי דורי אברהם

אישור עודד-הדין

אני הח"מ, עודד דין עודד פלר, בעל רישיון עו"ד מס' 36085 מאשר בזה שהיום 30.8.2015 פגשתי במשרדי שברתי נחלת בנימין 75 בתל-אביב את הגב' עדי דרורי אברהם נושאת ת"י [REDACTED] המוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהזהרתי אותה כי עליה לומר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות האמור בתצהירה ותתמה עליו בפני.

6/3310

עודד פלר, עו"ד

עודד פלר, עו"ד
מ"ר 36085

תצהיר

אני הח"מ, ענת גוטמן ת.ז. 040537714, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצחירה בזאת בכתב כדלקמן:

1. אני עובדת ב"מוקד לפליטים ולמהגרים" כמנהלת הקו החם.
2. ביום א' 30.8.2015 התקשרתי לשלושת המספרים המצוינים בדף הניתן לעוזבים למדינה שלישית ("Instructions for Departure from Israel") על מנת להבין איזה סיוע ניתן לעוזבים למדינה שלישית לאחר עזיבתם ואיזה מעקב נערך אחר מצבם במדינת היעד.
3. בסביבות השעה 20:30, התקשרתי למספר: 03-9728411 ענה לי פקיד ובשיחה אמרתי לו שאזרח אריתראי אשר עזב לרואנדה, פנה אלי וסיפר לי שלאחר שהגיע לרואנדה, אמר לו הנציג שקיבל אותו שם, ואחראי על הבית אליו נשלח, שעליו לעזוב את רואנדה בתוך זמן קצר.
4. הפקיד שענה לשיחתי הסביר שהגתי למשליט הגירה של רשות ההגירה ושאין ביכולתו לסייע למי שכבר נכנס לרואנדה בבעיות שקורות שם. לדבריו הוא יכול לסייע בבעיות בטיחות או בדרך. מרגע שאותו אדם כבר נכנס למדינה, הוסבר לי, עליו לפנות לרשויות ההגירה ברואנדה. שאלתי מדוע אם כך, נתנו את המספר הזה כמספר אליו ניתן להתקשר במקרה של בעיות ברואנדה, אבל הפקיד אמר שאין באפשרותו לעזור וחזר שוב שהוא יכול לסייע רק בבעיות שמתרחשות ביציאה מישראל או בדרך.
5. הפקיד מסר לי שהעוזב קיבל ברואנדה ויזה תוקית ומעמד כלשהו אך לא ידע לומר לי איזה מעמד הוא קיבל ומה תוקפה של הויזה והפנה אותי ליחידת העזיבה מרצון ברחוב סלמה 53 בת"א, בשעות הפעילות של היחידה.
6. בשעה 20:56 התקשרתי למספר נוסף שנמצא בדף ההנחיות לעוזבים (03-9795305). חזרתי על האמור בסעיף 3. נאמר לי שהגתי למתקן המסורבים בנתבי"ג ושהם אינם יכולים לעזור לי. עוד נאמר לי שבעקרון אף אחד לא יוכל לעזור לי שכן הבעיה היא מול רשויות רואנדה. הפקיד עימו דיברתי הפנה אותי אל משליט ההגירה שאולי יוכלו לתת לי מידע נוסף בטלפון 03-9728411 (אותו מספר אליו כבר התקשרתי).
7. בשעה 21:00 התקשרתי למספר השלישי המופיע בדף ההנחיות לעוזבים (03-9728402). כבר בתחילת השיחה הפקיד עצר אותי ונאמר לי שכבר דיברתי איתו והסביר שהמספרים השונים הם שלוחות שונות במשליט ההגירה. שוב אמר לי שהם לא יכולים לעזור.
8. שאלתי אם פקידי היחידה לעזיבת מרצון יכולים לדבר עם השלטונות ברואנדה כדי לסייע אך הפקיד אמר שהוא לא יודע עם מי הם מדברים ושהעוזב קיבל מעמד ברואנדה ושהוא אחד התנאים להטיס אותו לשם. הסברתי שהנציג ברואנדה, אמר לו שהוא לא יכול להשאיר במדינה. הסברתי שאלה הם המספרים שניתנו לו ושנאמר לו שעליו לפנות אליהם במידה שיש בעיה אך הפקיד חזר על שאמר בשיחה הראשונה: שהכוונה הייתה ל"בעיה בדרך". שאלתי את הפקיד אם אין אף אחד שיכול לעזור לו להסדיר את אשרתו אך הפקיד ענה לי ש"יזה

הסיכון שהוא לוקח. מציגים בפניו את הכל. אף אחד לא מכרית אותו ושי"אם הוא לא היה יוצא לרואנדה, אף אחד פה לא היה מכרית אותו לחזור לאריתריאה". לטענתי לפיה מדובר בסכנת חיים, נאמר לי כי עלי לפנות לשלטונות רואנדה.

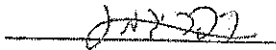
9. אני מצהירה שהשם דלעגל הוא שמי, החתימה למטה היא חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

ענת גוטמן

אישור

אני, עו"ד רחל פרידמן, מ.ר. 70199 מאשרת כי ביום 31.8.2015 הופיעה בפני ענת גוטמן, נושאת ת.ז. 040537714, המוכרת לי אישית, ולאחר שהזהרתיה כי עליה לומר את האמר וכי תהא צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה את נכונות תצהירה דלעיל וחתימה עליו בפני.

רחל פרידמן
עו"ד
מ.ר. 70199